

лъжеспасител - тя отново става божия дъщеря. Бягството при Христофоров на финала на пиесата е бягство към смъртта. Кръгът се затваря.

Двойната идентичност на Христофоров като реално лице и неин личен бог и подмяната на едното с другото в представите на героинята я превръща в жертва.

Когато словесната активност на Христофоров запълва цялото пространство, в мълчанието на Мила започва да отеква погребалният звън на църковна камбана. Невербалният акустичен знак, идващ от извънсценичното пространство, носи значението "смърт", косвено изразява моментното емоционално състояние на героинята, подсказва бъдещето развитие на взаимоотношенията им. Мотивът с камбаната е подсилен от "далечно погребално пение, което приближава постепенно". Любовната сцена се оказва заключена във времето между две погребения. Музикалният жанр, ако можем да определим така религиозното песнопение и служба съответства на социалната ситуация на героите, ирационално въздейства върху зрителя и доразвива метафората за отсъстващата църква. Този "лъх на мистицизъм"⁵ както самият Яворов изключително внимателно определя смисъла на току-що посочения дълъг цитат, макар и да не покрива всички значения на това понятие, е нужен на драматурга, за да внесе митични измерения в любовния изказ на двамата протагонисти. Митологизацията на любовните отношения, разглеждани досега в донякъде херметичния огледален свят на разменените реплики и в линейната последователност на тяхната аргументация, отеква в по-широк общеевропейски естетически и културен контекст: от една страна с въпроса за еманципацията на жената, който Яворов разглежда посредством две парадигми - "детето-кукла" /Метерлинк/ или еротиката и "жената-кукла" /Ибсен/ или социото, а от друга страна с личното му участие в митологизиращия се социо-културен свят на България.

Любовният разговор между двамата герои в трето действие е еротично рамкиран в деня на годишнината от първата им целувка. Сценичното поведение на Мила е бурно и импулсивно. Тя "целува внезапно" Христофоров, "сълзи бликват в очите ѝ", те са безпричинни, след което тялото ѝ бива обзето от "страх и студ", тя "закрива лице на гърдите му". Докато Христофоров облича в думи тълкуванието си за "върховното тайнство между мъжа и жената",